DAG 21

DE 100

KASS MORGAN

Vertaald door Merel Leene

Blossom Books

Voor mijn ouders en grootouders,
die me hebben geleerd om met verwondering
naar de wereld en naar woorden te kijken.

Vertel de wereld wat je vindt van #De100
Vind de auteur: @kassmorganbooks
Vind de uitgeverij: @blossombooks

NUR 285 / W042002
© MMXIV Nederlandse editie: Blossom Books
© MMXIV Kass Morgan
Published by arrangement with Rights People, London
Oorspronkelijke titel: *Day 21*
Nederlandse vertaling: Merel Leene
Omslagontwerp: Shiralee Kat
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl, ga naar blossombooks.nl of benader ons via sociale media.

Hoofdstuk 1

Wells

Niemand wilde in de buurt van het graf staan. Hoewel er op de provisorische begraafplaats al vier van hen waren begraven, voelde de rest van de honderd zich nog altijd ongemakkelijk bij het idee om een lichaam in de grond te laten zakken.

Ook wilde niemand met zijn rug naar de bomen staan. Sinds de aanval was een krakende tak genoeg om de angstige overlevenden de stuipen op het lijf te jagen. En dus stonden de bijna honderd mensen die bijeen waren gekomen om Asher vaarwel te zeggen dicht tegen elkaar aan gedrukt in een halve cirkel, en lieten ze hun ogen voortdurend heen en weer schieten tussen het lichaam op de grond en de schaduwen in het bos.

Het vertrouwde, geruststellende geknetter van het kampvuur was opvallend afwezig. Gisteravond hadden ze het laatste brandhout opgemaakt, en niemand voelde ervoor om nieuw te gaan zoeken. Wells had het best willen doen, maar hij was druk bezig geweest om het graf te graven. Voor die klus had zich trouwens ook niemand aangemeld, behalve een lange, stille Arcadiaanse jongen die Eric heette.

‘Weten we zeker dat hij dood is?’ fluisterde Molly. Ze schuifelde weg van het diepe gat, alsof ze bang was dat het haar misschien ook zou opslokken. Ze was dertien, maar zag er jonger uit.

Tenminste, dat was vroeger zo. Wells herinnerde zich dat hij haar na de crash had geholpen, toen haar ronde wangen behuild waren en onder de asvegen zaten. Nu was het gezicht van het meisje smalletjes, bijna mager, en op haar voorhoofd had ze een snee die eruitzag alsof hij niet goed was schoongemaakt.

Wells’ ogen schoten onwillekeurig naar Ashers hals, naar de rafelige wond op de plek waar de pijl zijn keel had doorboord. Asher was nu twee dagen dood, sinds het moment dat de mysterieuze figuren plotseling op de heuvelrug waren verschenen en daarmee alles op zijn kop hadden gezet wat de Kolonisten ooit was verteld, wat ze dachten te weten.

Ze waren naar de aarde gestuurd als levende proefpersonen, de eerste mensen sinds driehonderd jaar die voet zetten op de planeet. Alleen was dat niet waar.

Sommige mensen waren nooit verdwenen.

Het was allemaal zo snel gebeurd. Wells had zich niet eens gerealiseerd dat er iets mis was, tot het moment dat Asher op de grond viel, happend naar adem terwijl hij wanhopig naar de pijl in zijn keel sloeg. Dat was het moment dat Wells zich omdraaide… en hen zag. Scherp afgetekend tegen het licht van de ondergaande zon zagen de vreemdelingen er donker en dreigend uit. Wells had met zijn ogen geknipperd, half in de verwachting dat de gestalten zouden verdwijnen. Ze kónden gewoon niet echt zijn.

Alleen schoten hallucinaties niet met pijlen.

Toen zijn geschreeuw om hulp onbeantwoord bleef, had Wells Asher

naar het kamp gedragen, naar de plek waar ze de medische spullen hadden verzameld die bij de brand gespaard waren gebleven. Het was echter zinloos. Tegen de tijd dat Wells verwoed naar verband zocht, was Asher allang dood.

Hoe konden er mensen zijn op aarde? Het was onmogelijk. Niemand had de Catastrofe overleefd. Dat was onomstotelijk waar, net zo diep verankerd in Wells' bewustzijn als het feit dat water bij nul graden Celsius bevroor, of dat de planeten om de zon draaiden. En toch had hij ze met eigen ogen gezien. Mensen die absoluut niet met het transportschip van de Kolonie hier waren gekomen. Aardbewoners.

'Hij is dood,' zei Wells tegen Molly terwijl hij vermoeid overeind kwam. Toen pas drong tot hem door dat bijna iedereen naar hem staarde. Een paar weken geleden zou op hun gezichten wantrouwen of zelfs pure minachting te lezen hebben gestaan. Niemand geloofde dat de zoon van de kanselier werkelijk in detentie had gezeten. Het kostte Graham weinig moeite om ze ervan te overtuigen dat Wells was meegestuurd om hen in opdracht van zijn vader te bespioneren. Nu keken ze hem echter vol verwachting aan.

In de chaos na de brand had Wells teams gevormd om de overgebleven spullen uit te zoeken, en had hij de anderen geholpen om permanente onderkomens te bouwen. Door zijn interesse in aardse architectuur – ooit een bron van ergernis voor zijn pragmatische vader – was Wells in staat geweest om de drie houten hutten te ontwerpen die nu in het midden van de open plek stonden.

Wells keek naar de donker wordende hemel. Hij had er alles voor over om de kanselier ooit zijn hutten te kunnen laten zien. Niet omdat Wells zijn gelijk wilde krijgen; nadat hij had gezien dat zijn vader op het lanceerdek werd neergeschoten, was zijn wrok sneller verdwenen

dan de kleur op zijn vaders wangen. Nu hoopte hij alleen maar dat zijn vader de aarde ooit zijn thuis zou kunnen noemen. Het was de bedoeling dat de rest van de Kolonie zich bij hen zou voegen zodra de omstandigheden op aarde veilig bleken, maar ze waren nu al eenentwintig dagen hier zonder dat er ook maar een glimp aan de hemel te zien was. Wat betekende dat voor hen, de honderd? Zouden de anderen eigenlijk nog wel komen?

Terwijl hij zijn blik weer liet zakken, richtte hij zijn gedachten op de taak die hem te doen stond: afscheid nemen van de jongen die ze zouden toevertrouwen aan een veel donkerder rustplaats.

Een meisje naast hem huiverde. 'Kunnen we een beetje opschieten? Ik heb geen zin om hier de hele avond te staan.'

'Hé, pas een beetje op wat voor toon je aanslaat,' snauwde een ander meisje, Kendall. Ze had haar fijne lippen tot een afkeurend pruilmondje getuit.

Eerst had Wells aangenomen dat ze net als hij van de Phoenix kwam, maar uiteindelijk had hij zich gerealiseerd dat ze met haar arrogante blik en lome manier van praten de meisjes met wie Wells was opgegroeid alleen maar imiteerde. Dat was heel gebruikelijk onder jonge Waldenaren en Arcadianen, al was hij nog niet eerder iemand tegengekomen die het zo goed kon als Kendall.

Wells draaide zijn hoofd van links naar rechts, zoekend naar Graham, die naast Wells en Clarke de enige andere Phoenix-bewoner was. Over het algemeen hield Wells er niet van om de leiding over de groep aan Graham over te laten, maar de jongen was bevriend geweest met Asher en dus beter geschikt om tijdens zijn begrafenis te spreken. Zijn gezicht was echter een van de weinige die in de menigte ontbraken – en dat van Clarke, natuurlijk. Zij was meteen na de brand vertrokken

om samen met Bellamy naar zijn zusje te zoeken, en had niets achtergelaten, behalve de giftige woorden die ze Wells vlak voor haar vertrek naar het hoofd had geslingerd: 'Jij maakt alles wat je aanraakt kapot.'

Uit het bos klonk gekraak, wat tot geschrokken kreten in de groep leidde. Zonder nadenken trok Wells met één arm Molly achter zich en greep met de andere een schop.

Een ogenblik later stapte Graham de open plek op, geflankeerd door twee Arcadianen – Azuma en Dmitri – en een Waldens meisje, Lila. De drie jongens droegen armenvol hout; Lila had een paar takken onder haar arm gestoken.

'Dus dáár waren die andere bijlen,' zei een Waldenaar die Antonio heette met een blik op de werktuigen die Azuma en Dmitri bij zich hadden. 'Die hadden we vanmiddag best kunnen gebruiken, weet je.'

Graham nam met opgetrokken wenkbrauwen de nieuwste hut op. Eindelijk begonnen ze het onder de knie te krijgen; deze keer zaten er geen kieren in het dak, wat inhield dat het er 's nachts een stuk warmer en droger zou zijn. Helaas had geen van de bouwsels ramen. Te tijdrovend om uit te hakken, en zonder glas of plastic zouden het toch maar gapende gaten in de wanden zijn.

'Geloof me, dit is belangrijker.' Graham stak de stapel takken in zijn armen omhoog.

'Brandhout?' vroeg Molly.

Graham snoof, en meteen kromp ze ineen. 'Nee, speren. Die paar houten hutjes zullen ons echt niet beschermen. We moeten onszelf verdedigen. De volgende keer dat die klootzakken hier komen, zijn we er klaar voor.' Zijn ogen bleven op Asher rusten, en er gleed een ongewone uitdrukking over Grahams gezicht. De gebruikelijke vernislaag van woede en arrogantie was gebarsten, en eronder werd oprecht verdriet zichtbaar.

‘Wil je misschien even bij ons komen staan?’ vroeg Wells, meteen milder. ‘Het leek me een goed idee om wat woorden voor Asher te spreken. Jij kende hem goed, dus misschien wil jij…’

‘Zo te zien heb je alles onder controle,’ onderbrak Graham hem. Hij wendde zijn blik af van Asher en keek Wells aan. ‘Ga door, kanselier.’

Tegen de tijd dat de zon helemaal onder was gegaan, gooiden Wells en Eric de laatste scheppen aarde op het nieuwe graf, terwijl Priya bloemen rond het houten kruis wond. De rest van de groep was afgedwaald, ofwel omdat ze er niets voor voelden om de daadwerkelijke begrafenis te zien, ofwel om een plekje in een van de nieuwe hutten te bemachtigen. In de twee grootste hutten pasten met gemak twintig mensen, dertig als ze te moe – of te koud – waren om te klagen over verdwaalde benen die languit over hun verschroeide dekens lagen, of over af en toe een elleboog in hun gezicht.

Wells was teleurgesteld, maar niet verrast toen hij ontdekte dat Lila alweer een van de hutten voor Graham en zijn vrienden had opgeëist, waardoor de jongere kinderen huiverend in de kou zaten en angstig over de met schaduwen gevulde open plek rondkeken. Zelfs als vrijwilligers de wacht hielden, kon niemand hier buiten op een rustige nacht rekenen.

‘Hé,’ zei Wells toen Graham met een van zijn bijna voltooide speren langsliep. ‘Jij en Dmitri hebben de tweede wacht, dus waarom slapen jullie niet buiten? Dan kan ik jullie makkelijker vinden als ik klaar ben met mijn wachtdienst.’

Voordat Graham kon antwoorden, slenterde Lila naar hem toe en gaf hem een arm. ‘Je hebt beloofd dat je vannacht bij mij zou blijven, weet je nog? Ik durf niet goed alleen te slapen,’ zei ze met een hees, hoog stemmetje dat in niets leek op haar gebruikelijke bitse toon.

‘Sorry,’ zei Graham tegen Wells. Hij haalde zijn schouders op.

Wells kon de zelfgenoegzame grijns gewoon hóren in zijn stem.

‘Ik kom niet graag terug op iets wat ik heb beloofd.’ Graham gooide zijn speer naar Wells, die hem met één hand opving. ‘Ik loop morgennacht wel wacht, als we dan niet allang dood zijn.’

Lila huiverde overdreven. ‘Graham,’ zei ze bestraffend, ‘zo moet je niet praten!’

‘Maak je geen zorgen, ik zal je beschermen.’ Graham sloeg een arm om haar heen. ‘En anders zorg ik ervoor dat je laatste nacht op aarde de beste van je leven is.’

Lila giechelde en Wells moest de neiging om hardop te zuchten onderdrukken.

‘Misschien moeten jullie alle twee buiten slapen,’ zei Eric, die juist uit de schaduwen tevoorschijn kwam. ‘Dan heeft de rest misschien nog een kans om een oog dicht te doen.’

Graham lachte spottend. ‘Alsof ik Felix vanochtend niet onder jouw deken vandaan zag kruipen, Eric. Als er één ding is wat ik niet kan uitstaan, is het hypocrisie.’

Er gleed een zeldzaam glimlachje over Erics gezicht. ‘Ja, maar je hebt ons niet gehóórd.’

‘Kom mee,’ zei Lila terwijl ze Graham met zich meetrok. ‘Laten we gaan voordat Eliza je bed aan iemand anders geeft.’

‘Wil je dat ik samen met jou wachtloop?’ bood Eric met een blik op Wells aan.

Wells schudde zijn hoofd. ‘Hoeft niet. Priya is al bezig met haar ronde.’

‘Denk je dat ze zullen terugkomen?’ vroeg Eric met gedempte stem.

Wells keek even om zich heen om te zien of er in het donker iemand meeluisterde, en knikte toen. ‘Het was meer dan een waarschuwing.

Ze lieten ons zien hoe sterk ze zijn. Wie ze ook zijn, ze willen ons laten weten dat ze niet blij zijn met onze aanwezigheid.'

'Nee. Dat is wel duidelijk.' Eric draaide zich om en keek naar de plek waar Asher begraven lag. Met een zucht zei hij Wells welterusten en liep toen naar de provisorische slaapplaatsen die Felix en een paar anderen uit gewoonte rond de lege vuurplaats hadden georganiseerd.

Wells legde de speer over zijn schouder en draaide zich om om Priya te zoeken. Hij had nog maar een paar passen gelopen toen hij met zijn schouder ergens tegenaan botste. In de duisternis klonk een kreetje.

'Alles goed?' Wells stak een hand uit om te helpen.

'Het gaat wel,' antwoordde een meisje beverig. Het was Molly.

'Waar slaap jij vannacht? Ik help je wel om je bed te vinden.'

'Buiten. In de hutten was geen ruimte meer.' Ze klonk kleintjes.

Wells kreeg zin om Graham en Lila in hun nekvel te grijpen en in de beek te smijten. 'Heb je het warm genoeg? Ik kan een deken voor je halen.' Als het moest, trok hij er eentje van Graham af.

'Dat hoeft niet. Het is best warm vanavond, vind je niet?'

Wells keek haar verbaasd aan. De temperatuur was flink gezakt sinds de zon onder was gegaan. Hij legde de rug van zijn hand tegen Molly's voorhoofd. Haar huid voelde warm aan. 'Voel je je echt wel goed?'

'Misschien een beetje duizelig,' gaf ze toe.

Wells kneep zijn lippen op elkaar. Door de brand waren ze veel spullen verloren, waardoor hun rantsoenen nu een stuk kleiner waren. 'Hier.' Hij haalde een proteïnepakketje uit zijn zak; hij had nog geen tijd gehad om alles op te eten. 'Eet dit maar op.'

Ze schudde haar hoofd. 'Dat hoeft niet. Ik heb geen honger,' zei ze zwakjes.

Nadat hij haar had laten beloven dat ze het hem zou vertellen als ze

zich morgen niet beter voelde, ging Wells op zoek naar Priya. Ze hadden de meeste medicijnen kunnen redden, maar wat hadden ze daaraan zonder de enige persoon die wist hoe je ze moest gebruiken? Hij vroeg zich af hoe ver Clarke en Bellamy inmiddels hadden gelopen, en of ze een levensteken van Octavia hadden gevonden. Een steek van angst priemde door zijn uitputting heen toen hij dacht aan de gevaren die Clarke in het bos bedreigden. Zij en Bellamy waren nog voor de aanval vertrokken. Ze hadden geen idee dat hier mensen waren, aardbewoners die communiceerden door middel van dodelijke pijlen.

Zuchtend keerde hij zijn gezicht naar de hemel en zei een stil gebed voor het meisje dat hij had willen beschermen toen hij al deze levens op het spel zette. Het meisje dat tegen hem had gezegd dat ze hem nooit meer wilde zien.